

alfabetul poeziei

Marioara Ardelean

alfabetul poeziei

Marioara Ardelean

Dedicație:

Ficei mele preaiubite, scriitoarea Camelia Ardelean

alfabetul poeziei

Marioara Ardelean

2017
Armonii Culturale

Tehnoredactare și corectură: **Camelia Ardelean**

E-mail: **coa_72@yahoo.ro**

Coperta: **Tiberiu Fischer**

Editor: **Gheorghe A. Stroia**

EDITURA ARMONII CULTURALE

Str. **Siret**, bloc **28**, ap. **30**, **Adjud**, **Vrancea (RO)**

Tel: **0337-107.414** (fix UPC), **0741-078.627** (mobil Orange)

Tipărit în România

Copy&Print Center Iași

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARDELEAN, MARIOARA

Alfabetul poeziei/ Marioara Ardelean - Adjud: Armonii culturale, 2017

Index

ISBN 978-606-746-301-9

8231.131.1-1

2017 © **Marioara Ardelean**

Toate drepturile rezervate

BUN DE TIPAR: 19.06.2017

Poezia, prag de lumină spre copilul din noi

Moto:

„...chiar o stea

Sunt eu pentru mama mea!”

(Marioara Ardelean, “Prințesa mamei”)

„Copilăria este inima tuturor vârstelor”, spunea minunat, în modul său unic de exprimare, Lucian Blaga.

Ferice de cei care pot ajunge cu gândul, cu vorba sau cu fapta, la inima unui copil! Ferice de cei care, într-o formă sau alta, contribuie la modelarea unei inimi de copil! Ferice de cei care pot aduce zâmbetul pe fața unui prunc, luminându-l și deschizându-i drumul spre cunoaștere! Un educator sau un scriitor, un om sensibil sau un părinte iubitor redobândește, el însuși, comori sufletești pierdute cândva în confruntarea cu viața, dar neuitate vreodată, din interacțiunea cu un copil.

Râurile de întrebări și de mirări ale copilului te țin treaz și senin timp nesfârșit. Devii căutătorul neobosit de răspunsuri și descifrezi taine ale lumii, morții și vieții, pentru a-i potoli curiozitatea și nerăbdarea, în timp ce el te urmărește, cu ochii mari

ațintiți asupra ta! Te redescoperi pe tine însuși și afli cu bucurie despre bogăția ce te alcătuiește, cu fiecare clipă în plus petrecută în tovărășia puiului de om! Înveți să devii bun necondiționat și te obligi să-ți subjugi întristările, deschizându-ți fereastra sufletului a lumină!

Prin poeziile sale, doamna Marioara Ardelean se apropie de preocupările celor mici, de diferite vârste, și îi invită, prin căldura versului, să-și trăiască frumos copilăria, să se lase pătrunși de magia anilor fără de griji. Parcă-i vedem adunați în jurul poetei, sorbind întâmplările cu animale, prezentate atractiv, participativ-afectiv, ascultând peripeții la mare, în parc sau prin pădure, aflând despre năravuri omenești dintre cele mai diverse.

Le simțim emoția când se întâlnesc cu istoria, cu alfabetul, când descoperă patria și conștientizează apartenența la un neam. Le înțelegem uimirea când, intrând în atmosfera caldă a versurilor, află despre anotimpuri, despre formele de relief, despre izvoarele istorice și bucuria lucrului dus până la capăt, despre binefacerile comportamentului onest, bazat pe reguli și răsplătit cu zâmbetul de mulțumire al semenilor. Le vedem bucuria crescându-le pe față, când poeta le oferă, îmbrăcate în ironie fină și umor moralizator, învățături ușor de memorat, odată cu poeziile din care fac parte. Multe dintre ele nu vor fi uitate multă vreme apoi.

Le este alături, încurajându-i să intre în tainele scrisului, cititului, să descopere bogăția, fiorul și frumusețea limbii strămoșești. Întâlnim, pe parcursul paginilor, îndemnul spre știința de carte, spre aprofundarea alfabetului, el fiind "cheia cu temei"

(*Alfabetul*). Știindu-l bine, copilul descoperă taine, își completează cu dibăcie "bucetul" de idei. Le vorbește admirabil, prin concretul unor situații descrise, despre prietenia trainică, niciodată trădată, dintre copii și necuvântătoare.

Animale care bucură prin apariția lor în diferite locuri și momente, minunat surprinse în versuri solare, sunt: porumbeii, papagalul „cu vorbirea lui peltică”, ursuleții ce par „micuțe jucării”, cloșca, ciocănitorea care „bate toba ziua toată”, cățelul cel pe care „îl iubesc și mă iubește”, „domnul iepuraș”, pisicile cu „mogâldețele (lor) drăguțe” sau care se cred „regine”, ursul cu „ochii de cărbune”, mierla cu „penele (ce) par de sticlă”.

În *Banii munciți*, onestitatea este ridicată la rang de opțiune de viață, bucuria muncii împlinindu-se odată cu răsplata, care aduce o formă de mulțumire a efortului depus. Sunt subliniate, pe parcurs, defecte omenești precum zgârcenia: „Nu vrea niciun ban să-mi dea” sau „Face calcule de zor/ Să îmi dea, să nu îmi dea,/ Banii din averea sa!” Inteligentă ni se pare așezarea față în față a zgârceniei celor mulți, cu generozitatea mamei, a bunicilor: „Ea îmi dă un sac de bani”; sau „Bunicuțul (...) în pușculița mea,/ Mai pune și el ceva!”.

Chipul unor oameni dragi este zugrăvit și în poezia *La bunici*, unde observăm manifestarea grijii pentru bunul mers al gospodăriei, deprindere pe care copiii trebuie să și-o însușească încă de mici. Bunicul apare deseori în versurile poetei, el fiind îndrumătorul în exersarea bunelor maniere, în gospodărirea eficientă a avutului: „La bunicii de la sat,/ De toate am învățat!”.

O altă persoană importantă din imediata apropiere a copilului, deseori prezentă în poezie, este tatăl. În comparație cu mama care: „Înțelege ce gândesc”, tatăl este „cam distrat” și, spune copilul: „De mă aflu-n grija lui,/ Am mereu câte-un cucui.” Cu toate acestea, convingerea copilului este formată: „Mă iubește, asta știu...”

Micuța gospodină (*Gospodina*) ajută, este plină de dorința de a fi de folos, dar produce o serie de stricăciuni. Bunele intenții se întâlnesc deseori cu lipsa de experiență, cu învățarea insuficientă a pașilor necesari lucrului făcut fără cusur. Învinge însă privirea înțelegătoare a adultului și îndrumarea cu bunătate, cu răbdare, cu tact. Ironia nu produce suferință copilului nepriceput, ci străbate fin poezia, făcând-o plăcută și demonstrând că se poate trece mai ușor peste nereușite, făcând haz de necaz. Se învață și din greșeli: „Hărnicuță e, furnică./ Tot ce-atinge se și strică” sau „Pune florile în glastră,/ Dar (...) se sparge o fereastră!”

Spălatul vaselor este o altă probă grea pentru „gospodina” noastră: „...vede că sunt unsuroase,/ Ea mai mult le mocirlește,/ Uneori, le zdrențuiește!”, ca să nu mai amintim de „gunoiul adunat,/ Țuști cu el, iute, sub pat!” Bucătăria este atrăgătoare, fiindcă acolo se prepară o mulțime de bunătăți. Dar, până la ele, calea se dovedește anevoioasă, cu poticneli: „Coace bune plăcintele,/ Poți să-ți spargi capul cu ele...”

Poeta dă un final optimist poeziei, convingându-ne că speranța zilelor mai bune, de mâine, a unui viitor senin, poate fi tocmai unul dintre acești copii, inabil azi, dar care, sub bagheta fermecată a adultului responsabil și generos, va fi

bine format, astfel încât, atunci „Când va crește mare,/ Pune țara pe picioare!”.

Nici *Feciorul tatei* nu e mai prejos, năzbâtiile curg șuvoi: când tata face diferite lucruri, „Odrasla i le desface” sau: „...lemnle uscate,/ Într-o baltă sunt băgate;/ El încearcă să le spele,/ Spune că sunt murdărele”, iar „Puișorii de găină/ Îi clătește în fântână!”.

Parcurgând acest volum, întâlnim descrieri interesante, stârnind bucuria cunoașterii, a descoperirii. În poezia *Cadoul*, broscuța vie „e drăguță:/ Delicată, mititică,/ Gâtul lung, gurița mică,/ ochi vioi ca două stele,/ Carapacea de mărgele...”. Descrierea nu se oprește aici, sunt interesante și acțiunile personajului caracterizat minuțios. Așadar, „tumbele-i tăcute” sunt „haioase și plăcute”.

Linda apare și într-o altă alcătuire poetică ce-i poartă numele. Dinamică, exuberantă, mustind de bucuria vieții, crește și descoperă adevărate minuni, precum un copil: „Se comportă voinicește,/ Face tumbe, se rotește,/ Apoi, curioasă tare,/ O pornește la plimbare.” Frumos este subliniată legătura indestructibilă dintre un copil și o „jucărie vie” – un animal: „E-un prieten de la care/ Satisfacția e mare”. De remarcat îndemnul pentru adulții care trebuie să înțeleagă bucuria și șansa unei dezvoltări sănătoase a copilului, în armonie cu lumea înconjurătoare: „Dragi părinți, vă spun cinstit:/ Cadoul cel mai dorit/ De copiii ce-i iubiți,/ Este-un animal, să știți!”.

În poezia *Sfătosul*, Ionuț, „vecinelul meu drăguț”, este educat, dă sfaturi potrivite diferitelor situații de viață: „Fii atent la semafor!”, „Pe bunici să îi iubești!”. Severitatea, observarea constantă a

comportamentului copilului, sunt și ele necesare cu cei care rup florile sau aruncă hârtii pe jos, cu cei care nu știu că „respectul e reciproc!”, cu cel „obraznic, îngâmfat”. De reținut remarca din final, care îndeamnă copilul, indirect, spre antrenarea consecventă a voinței: „Dacă vreau, am să și pot!”.

Poeta își asumă o importantă contribuție la transmiterea valorilor pe care un copil e bine să și le însușească la o vârstă cât mai fragedă. Pune accent pe regulile de comportare, pe educația de diferite tipuri a copilului, de la cea estetică, la cea intelectuală, pe dezvoltarea unor relații interumane bazate pe respect, ajutor, altruism, toleranță, onestitate, prietenie, solidaritate.

Defecte omenești majore își găsesc și ele locul în poeziile Marioarei Ardelean. Doar stăpânindu-și-le, copilul, adultul de mâine, va avea posibilitatea aderării la grupuri ce promovează valori dovedite durabile, reușind să închege prietenii care îi vor spori calitatea vieții. În fabula *Musca clevetitoare*, personajul nărăvaș primește o adevărată lecție de viață de la „furnicuța înțeleaptă”: „Află că pe-această lume/ Sunt și caractere bune!”, „Apoi pleacă dezgustată/ De pe floarea minunată!”...

Eschiva, lipsa de educație, trândăveala, sunt alte defecte omenești, prezentate expresiv în fabula *Găina furioasă*.

Informații importante ce vor sta la baza cunoașterii de mai târziu, prin intermediul diferitelor discipline de învățământ, sunt des întâlnite în acest volum. În poezia *Nucul*, copilul află lucruri noi despre înmulțirea plantelor, despre nevoia de spațiu, despre recunoștință: „Vrea să-mi mulțumească primul!”. Nucul îndeplinește o serie de

roluri: ne dă „umbra-i deasă, răcoroasă”, apărându-ne de arșiță, „este gazdă devotată/ Pentru păsări...”, iar „toamna, (nucul) „Daruri are pentru mine!”.

„Anotimpuri”-le sunt „Echilibrul pe pământ”, ele având, fiecare, propria misiune. De exemplu: „De la vară, precum știm,/ Căldură multă primim!.../ Generoasă precum e,/ Ne dă vitamina D!/ Oase sănătoase-avem/ Dacă știm să profităm!”.

Deși mici, copiii sunt familiarizați cu noțiuni de istorie, fiind normal să afle despre trecut, să-și cunoască, astfel, rădăcinile, să știe despre luptele purtate pentru apărarea pământului strămoșesc. Un astfel de scop educativ urmărește poeta în poemul *Cetatea Devei*. Descrie atractiv locul unde aceasta se găsește, apoi îi prezintă istoricul: „În timp, trecut-au peste ea/ Explozii mari și vreme rea...”. Continuă cu o invitație, sigur convingătoare, pentru micul cititor sau ascultător: „De vrei să vezi ce-a mai rămas/ Din măreția-i fără glas,/ Poți să ajungi în vârful ei,/ Într-o cabină sau pe-alei!”. Nu scapă prilejul, ca prezentând drumul spre Cetate, să îndemne la un popas în dreptul statuii lui Decebal, „rege măreț”, dar atenționează că în apropiere se află și un muzeu: „Unelte și vase de lut/ Ne amintesc de-acel trecut!”. Bogăția locului se completează cu statuia unde „Stă Eminescu-ngândurat.” Emoționant este îndemnul din final: „Să ne-amintim de cei ce-au fost,/ Să nu uităm trecutul nost...”.

Poezia *Patria* reprezintă o instructivă lecție de istorie, de patriotism, în care copilul află despre continuitatea acestui neam pe meleagurile de astăzi, despre fapte de eroism, despre apărarea

pământului strămoșesc, despre cotropiri și jertfe, despre importanța libertății și a păcii, iar îndemnul din final e un slogan ce merită a fi reținut de către fiecare adult, un îndemn spre responsabilizare cetățenească: „...părinți iubiți,/ Ce-i al nostru să păziți!”.

Un minunat prilej de cunoaștere a naturii, a bogățiilor și frumuseților ei, este drumeția. Poezia *La munte* abundă în informații utile, captivant expuse: „Ei (munții) sunt gazde primitoare ”; „Câți dintre voi ați reușit/ să străbateți la picior/ Înălțimea munților?”. Pentru această îmbogățire spirituală și sufletească, trebuie folosite toate resursele de care dispunem la nivelul comunităților noastre!

Părinții excesiv de grijulii și de posesivi vor găsi sfaturi bune în poezia *Bebelușul*: „Toți în jurul meu roiesc,/ Îmi zâmbesc, îmi gânguresc,/ Mândri, mă ciupesc ușor,/ De frumosu-mi obrăjor.” Poeta surprinde plastic starea copilului supus unor astfel de tratamente: „Însă eu sunt plictisit/ De atâta cicălit!”.

O temă importantă, studiată pe parcursul școlarității mici, este timpul. Sunt reținute ușor multe dintre informații, parcurgând poezia *Timpul*: ce este deceniul, secolul, mileniul, calendarul, care sunt anotimpurile, ce anume le caracterizează. De altfel, multe dintre poeziile acestui volum pot fi folosite ca inspirate și utile materiale auxiliare, pentru a pune bazele sau pentru a completa studierea unor teme din programa școlară de la grădiniță, dar și din ciclul primar.

Poeta le spune copiilor că, atunci când nu au bani suficienți pentru jucăriile mult dorite, acestea pot fi confecționate, o îndrumare care, odată pusă

În practică, dezvoltă abilități și stimulează bucuria creației, imaginația: „Doamne, dacă aș putea,/ Câte mi-aș mai cumpăra,/ Însă banii îmi lipsesc,/ Așa că le meșteresc!”. Copilul este atenționat că trebuie să se mulțumească numai cu ceea ce are și că nu își poate completa setul de jucării cu lucruri care aparțin altora: „Cora are și tupeu/ Ar dori și ce-i al meu!”. (*Cora*)

Plină de vigoare, curiozitatea copilului este mereu proaspătă. „De ce”-ul, emblematic pentru vârsta copilului mic, e minunat subliniat în poezia *Întrebări*: „...curioși dorim/ Multe lucruri noi să știm!”; „Punem mii de întrebări!”; „Ce înseamnă tunetul,/ Cum apare fulgerul,/ Ce miracol a format/ Curcubeul colorat...”; „Cum stă soarele pe cer...”; „Ce e noapte, ce e zi...”.

Jocurile la care se fac referiri de-a lungul lucrării și care traversează paginile ca un fir roșu, sunt dintre cele mai năstrușnice. Au locul lor în acest volum, poeta surprinzând multiplele lor valențe educative. În *Picii talentați*: „Multe lucruri inventăm,/ Cu ele ne amuzăm!”; „Joacă teatru cum știi ei!”; „Ba de-a prinsa, ba șotron!”. Pentru câștigători, premiile pot fi inedite: „Premiul pentru cel mai bun:/ Coronița de alun!”; nu lipsesc, desigur, nici dulciurile, acadelele, bezelele, covrigeii.

Volumul cuprinde concluzii cu rol de maxime: „Lângă tot ce este bine,/ Uneori și răul vine!” (*Cloșca*); „...dragostea frățească/ Îi va ajuta să crească!” (*Sacrificiul pisicii*); „Minunate drumeții/ Faceți și prin cărți, copiii!”; „Deși viața uneori/ Vă aduce-n cale nori,/ Bunătate dăruieți,/ Veți fi și voi răsplătiți!” (*Prințesa mamei*); „Nu e bine la bunici?/

Avem jucării de soi,/ Toate vii și toate noi!" (*Noi peripeții la bunici*).

Un farmec aparte îl are bogăția limbajului specific vârstei mici, folosirea unor bogate mijloace de expresie, muzicalitatea rimei și a ritmului. Diminutivele creează o atmosferă caldă, o punte firească între poetă și sufletul sensibil al copilului, acesta participând afectiv la întâmplările descrise. Exemplificăm: „urechiușele-alungite”, „gheruțele-ascuțite”, „Să-și găsească păpicuța.” (*Veverița*); „Mugurașii-i ia cu sine,/ Așezându-i pe crenguțe,/ Din ei iasă frunzulițe.” (*Pădurea și toamna*); „gușulica”, „bunicuțul” (*Porumbelii*); „puiuț”, „bolnăvior”, „mănuța”, „bobițe” (*Puișorul*).

O mulțime de epitete vin în sprijinul reprezentării mentale cu ușurință a unor situații diverse, dar și a unor personaje ce populează volumul. În poezia *Parcul* întâlnim, pe lângă substantivele folosite, epitete simple, dar și duble sau multiple, precum: „brazi frumoși”, „arbuști cocheti”, „struți semeți”, „gâtul ca un arc”, „cușcă dichisită”, „creste fine”, „găinușe mititele, jucăușe, mândre”, „animăluțe mari și mici”, „căprioara frumoasă, curioasă” (*Parcul*).

În poezia *E primăvară* întâlnim epitete, după cum urmează: „iarna mohorâtă”, „grațioasă, caldă și zglobie”. *Veverița* e o altă poezie în care frumusețea limbajului este evidentă din primele versuri. Întâlnim adjective cu valoare expresivă deosebită: „plimbări nenumărate”, „coada stufoasă”, „ochii negri de tăciune”, „scorbură dichisită”.

Folosirea comparației înlesnește înțelegerea, face accesibile conținuturile și cele mai multe dintre conexiuni, valorifică experiența de viață a copilului.

Pline de savoare fiind, enumerăm câteva: „Mă-nvârt ca un titirez...”; „valuri `nalte cât o casă” (*Peripeții la mare*); „...un biet țânțar/ Ce zbură ca un hoinar...” (*Noi peripeții la bunici*).

Metaforele sunt culorile vii strecurate abil în diferite poezii, creând o atmosferă captivantă și dând farmec întâmplărilor descrise. „Primăvara, zâna cea frumoasă...” (*E primăvară!*) sau „ochii, două perle...”, „blănița-i maronie,/ Pare-a fi o jucărie!” (*Veverița*); „Râsul, dușmanul lor” (*La munte*).

Hiperbola îmbogățește expresivitatea limbajului: „Când pășesc, cinstit vă spun,/ Mișc și pietrele din drum!” (*Piciul năzdrăvan*).

Imaginile vizuale sunt sugestive: „Unde iepurași grămadă/ se foiesc, mișcând din coadă.” (*Parcul*), „pădurea toată,/ Fi-va-n verde îmbrăcată...” (*Pădurea și toamna*). La fel, amplifică frumusețea textelor și imaginile auditive: „un mistreț ce grohăiește” (*Parcul*); „(pădurea) cu bucurie,/ Fredonând o melodie.” (*Pădurea și toamna*); „mii de pești m-au salutat”; (*Noi peripeții la bunici*).

Personificarea stimulează imaginația copilului, dezvoltându-i și vocabularul specific diferitelor domenii ale cunoașterii: „Căprioara mă privește,/ Cu ochi blânzi, parcă-mi vorbește.” (*Parcul*) sau „Păsărelele [...] au plecat mahnite...”, „de toamnă au fost gonite...” „primăvara [...] face-ndemnuri”, (*E primăvară!*)... „Toamna [...] dezbracă nemiloasă (pădurea).” (*Pădurea și toamna*), „Arborii impunători/ Ne salută zâmbitori!” (*Anotimpuri*).

Apreciem volumul de poezii asupra căruia ne-am aplecat ca fiind o carte atractivă, ce oferă copilului o mulțime de informații utile. Poeta a găsit

calea pentru stârnirea interesului micului cititor, oferindu-i exemple, mesaje cu valoare educativă certă. Înlesnește drumul spre cunoaștere, folosind un limbaj cald, expresiv, cu tente umoristice, dezvoltând teme care plac majorității copiilor.

Lucrarea concretizează frumosul gând exprimat de Lucian Blaga în poezia *Trei Fețe*: „Copilul râde: „Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!”. Autoarea, nu tăcând, ci adresându-se, cu sinceritate și cu mare căldură sufletească, micilor cititori, dorește să le împărtășească experiențe de trăire autentică, să-i atenționeze asupra obstacolelor vieții, fiindcă, la fel ca în poezia lui Blaga, pentru adult: "Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

Profesor,
Elena C. Petruț

Alfabetul

Alfabetul, dragii mei,
Este cheia cu teamei,
Doar cu el veți reuși,
Taine a descoperi!

Nu e greu, vă spun cinstit,
Litere v-am pregătit;
Dacă bine le-aranjați,
Cuvinte rapid formați!

Propoziții berechet,
Vor ieși ca un buchet,
Mai apoi veți povesti
Multele năzdrăvănii.

Ați putea începe-așa:
Ana este sora mea,
Bobi este un cățel,
Cati s-ar juca cu el,

Doru-i foarte educat,
Emil e un răsfățat,
Fabi, fratele cel mic,
Gângurește câte-un pic.

Hilda a primit lăptic,
Ioana ar dori fistic,
Jana spune că ar vrea
Kilograme de halva.

Liviu este supărat,
Mia tare l-a certat,
Nelu a intervenit,
Oana glume a rostit.

Puiu prune a cules,
Radu patru și-a ales,
Suzi a dorit și ea,
Ștefi nu a vrut să-i dea.

Tudor are un stilou,
Țuți i l-a dat cadou,
Uți s-a cam supărat,
Vivi iute le-a-mpăcat.

X și **Z**, și **W**,
Sunt și ele litere,
Dar cu-acestea, v-aș ruga,
Scrieți voi frumos ceva!

Ați văzut acum, copii,
Ce ușor e a citi?
Alfabetul descifrat,
Bucuros v-a ajutat!

Banii munciți

Eu acum am patru ani,
Câștig singurică bani:
Pun mâncare la pisic,
Tati-mi dă un ban mai mic.

Mătur casa cum pot eu,
Și bunica-mi dă un leu!
Șurioara e mai rea,
Nu vrea niciun ban să-mi dea!

Frățiorul e micuț,
El nu știe de bănuț,
Însă câinele Azor
Îmi întinde un oscior.

(Se gândește-n mintea lui:
„De l-ar vinde orișicui,
Ar avea un ban în plus,
La bugetul ei redus!”)

Pisicuța, pe cuptor,
Face calcule de zor:
Să îmi dea, să nu îmi dea,
Banii din averea sa.

Dar pe toți câți m-au plătit,
Mămica i-a depășit:
Ea îmi dă un sac de bani,
Tocmai numărul de ani!

Bunicuțul meu cel bun
Îmi ajută să-i adun,
Iar în pușculița mea,
Mai pune și el ceva.

Acuma vă spun cinstit:
Tare am mai obosit
Să adun atâția bani,
Știți doar că am patru ani!

La bunici

La bunicii de la sat,
De toate am învățat:
Să dau grâu la porumbei,
Grijă cum să am de ei,

Gâștele să le păzesc,
Vulpea hoată s-o gonesc,
Când se-apropie încet
De cotețul cel cochec.

Hoțomana mătă vrea
Să mă joc nițel cu ea;
Eu îi spun că-s ocupat,
Multe am de rezolvat:

Iepurașii să-i hrănesc,
Melcișorii să-i gonesc
Din grădina mea de flori,
Că sunt foarte stricători.

Merg apoi la pescuit,
Peștișorii m-au simțit,
Speriați s-au adunat,
Drept la mare au plecat.

Pentru că m-am supărat,
Duc rățoiul la scădat:
Lipa-lipa, cătinel,
Vin și rațe după el.

Tare s-au mai bălăcit,
Chiar și broaște au găsit,
Bucuroase au mâncat,
Până când s-au săturat.

Simțindu-mă obosit,
Spre căsuță am pornit.
Ați văzut cât am lucrat,
Cel mai harnic sunt din sat!

Multe v-aș mai povesti,
Dar o las pe altă zi,
Căci acum s-a înnoptat
Și, cuminte, m-am culcat!

Gospodina

Eu sunt foarte fericită
Cu fetița mea iubită,
Ajutorul ei cel mare
N-are-n lume-asemănare!

Orice lucru știe face,
Fata mea este dibace,
Hărnicuță e, furnică,
Tot ce-atinge se și strică!

Șterge praful de pe masă,
Niciun firicel nu lasă,
Pune florile în glastră,
Dar... se sparge o fereastră!

Merge la spălat de vase,
Vede că sunt unuroase,
Ea mai mult le mocirlește,
Uneori le zdrențuiește.

Mătură frumos prin casă,
Ceață se ridică, deasă,
Iar gunoiul adunat,
Țuști cu el, iute, sub pat!

Pregătește fără frică
Orice fel de mâncărică,
Și tocană, și piftie,
Cum în cârticică scrie.

Coace bune plăcințele,
Poți să-ți spargi capul cu ele,
Iar ciorbița preparată,
Porcii o halesc pe toată.

Știe și croitorie:
Dintr-un petec de hârtie
Decupează-o bonețică,
Pentru dulcea-i păpușică.

Acuma nu fiți discreți,
Așa fată toți aveți,
Însă când va crește mare,
Pune țara pe picioare!

Cadoul

(nepoțelei mele, Andreea Dafin)

O prințesă sunt în casă,
Bucurie, floare-aleasă,
Nu vreau să fiu răsfățată,
Uneori, doar, ascultată!

Îmi doresc un dar, oricare,
Să-i ofer iubirea-mi mare;
Un animăluț să fie,
Mi-ar aduce bucurie!

Într-o zi de sărbătoare,
Am primit cadoul care
Mi-a adus povești frumoase,
Despre broaștele țestoase.

De fapt, o broscuță vie
Sta cuminte-ntr-o cutie,
Am luat-o în mânăuță
Și-am văzut că e drăguță:

Delicată, mititică,
Gâtul lung, gurița mică,
Ochi vioi ca două stele,
Carapacea de mărgele.

Curioasă mă privește,
Se preface că-mi vorbește,
Atunci eu îi spun voioasă:
„Linda, broasca mea țestoasă,

Tu nu poți forma cuvinte,
Dar îmi placi și ține minte,
Zilnic îți voi da păpică,
Să crești mare și voinică!”

De acum sunt bucuroasă
Cu broșcuța mea frumoasă,
Nu am timp de plictiseală,
Îi explic cum e la școală.

Când Linduța va mai crește,
Am să spun altă poveste,
Despre tumele-i tăcute,
Dar haioase și plăcute!

Feciorul tatei

Tata este mândru tare
De feciorul ce îl are;
Lucrurile când le face,
Odrasla i le desface.

Bate cuie într-o ladă,
Și feciorul vrea să vadă!
Când tăticul nu-i acasă,
Cuietele apar pe masă.

Tata curăță la vie,
Și feciorul vrea să știe
Cum se taie rămurele!
Când nu-i tata, hop la ele!

Apoi lemnele uscate,
Într-o baltă sunt băgate;
El încearcă să le spele,
Spune că sunt murdărele.

Puișorii de găină
Îi clătește în fântână,
Haina lor cea pestrițată
Trebuiește curățată!

Iar puicuța lui moțată,
Zilnic este pieptănată;
Penele ei minunate,
Cioturi sunt acuma, toate.

Dar să știți că nici văcuța
Nu-i uitată, sărăcuța!
O hrănește precum poate,
Dându-i prunele uscate.

Purcelușul grohăiește;
Flămâzlit, și el cerșește.
Piciu-i dă pe săturate
Bețișoarele uscate.

Am ajuns și la pisică,
Ar dori și ea păpică;
El îi pune-n farfurie
O felie de gutuie.

Cățelușul dă din coadă,
Este paznic în ogradă;
Feciorașul înzestrat
Și de el s-a ocupat:

Îi aduce din grădină
Frunzulițe de sulfină.
Bietul câine s-a-ntristat,
Ce mâncare i-a mai dat!

După toate ce-ați aflat,
Nu e tatăl motivat,
Să se dea atât de mare,
Cu feciorul ce îl are?

Linda

(nepoțelei mele, Andreea Dafin)

Vă mai amintiți voi, oare,
De a mea aniversare?
Am primit într-o cutie
O broscuță mică, vie.

Cât am fost de fericită,
Ruga mi-a fost împlinită!
Nume i-am găsit pe dată:
Linda fost-a botezată.

A crescut, se fandosește,
În bazin se plictisește,
Nu-i mai place piatra lată,
Pe care stătea culcată.

Acum ar dori țestoasa,
Să colinde toată casa;
Când îi dau voie să iasă,
Este foarte bucuroasă.

Se comportă voinicește,
Face tumbe, se rotește,
Apoi, curioasă tare,
O pornește la plimbare.

Cu migală scotocește
Orice colțișor găsește.
În odaia noastră mare
Și-a găsit ascunzătoare:

La birou, într-o cutie,
Sub o coală de hârtie,
Se așază liniștită:
Linda este obosită.

După ce se odihnește,
Către mine o pornește
Și prin semne cunoscute,
Spune vrute și nevrute.

Deodată își ridică
Ochișorii ca de sticlă,
Gâtul lung și-l unduiește,
Ăsta-i semn că mă iubește.

Ea pricepe că îmi place
Să privesc la tot ce face,
De-aceea se străduiește,
Zilnic jocuri noi scornește.

Doamne, câte lucruri știe
Jucăria mea cea vie!
E-un prieten de la care
Satisfacția e mare.

Dragi părinți, vă spun cinstit:
Cadoul cel mai dorit
De copiii ce-i iubiți,
Este-un animal, să știți!

Sfătosul

Îl cunoașteți pe Ionuț,
Vecinelul meu drăguț?
Este foarte educat,
Tuturor le dă un sfat:

„Fii atent la semafor!”,
Îi spune lui Nicușor.
Lui Andrei îi zice-așa:
“S-o ajuți pe mama ta!”.

*“Pe bunici să îi iubești,
Numai ei îți spun povești!”*,
Se-adresează lui Matei,
Ce stă la etajul trei.

*„Cu Răducu e mai greu,
Are piciful mult tupeu,
Aruncă hârtii pe jos,
Chiar de nu este frumos.*

*Iar cu Ion de la parter
Trebuie să fiu sever,
Rupe florile mereu,
Să-l dezvăț e tare greu.*

*La patru, vă spun, să știți,
Stau doi frați cam aiuriți,
Ei nu știu că într-un bloc,
Respectul e reciproc.*

*Și la unu este bai,
Că acolo stă Mihai,
E obraznic, îngâmfat,
Cu toți picii s-a certat.*

*Doar Codruț e liniștit,
Se vede că e citit,
A-nvățat a se purta
Din cărți, când le studia.*

*Doamne, cât de mult muncesc,
Pe toți să îi instruiesc!
Este greu, dar mă socot:
Dacă vreau, am să și pot!“*

Cuvinte

Dacă bine mă socot,
Să citesc aproape pot;
Alfabetul încurcat,
Mai pe tot l-am descurcat.

Literele mari și mici,
Toate le-am găsit aici,
Câte două le așez,
Cuvinte articulez:

Doi de „**ma**” alăturat,
Mama iute am strigat,
“**So**” și “**ra**” chiar le ador,
Sora mi-a ieșit ușor,

Apoi am înșiruit
Zeci de litere, grăbit,
Însă trei s-au distanțat,
Un **măr** roșu au format.

Câteva le-am dichisit,
Mandarină a ieșit;
Lângă ea am scris frumos:
Pepene galben, gustos.

Un șir lung apoi adun,
Ciocolată bună spun
Și **bomboane**, **biscuiți**,
Știu că și voi le iubiți!

Însă două fandosite
Au rămas nefolosite:
W și mândrul **K**,
Le rog a mai aștepta,

Până voi afla concret
Rostul lor în alfabet;
Atunci le voi aranja,
Binișor în tema mea.

Uite-așa, încet-încet,
Am trecut prin alfabet,
De acuma pot citi
Orice carte voi dori.

Străbat lumea-n lung și-n lat,
Totul este minunat!
Fără să mă obolesc,
Doar prin cărți călătoresc.

Tot prin ele mă ridic,
Mă ajută, pic cu pic,
Să devin un învățat
Sau un mare om în stat.

Preșcolarul

Sunt un preșcolar micuț,
Să nu credeți că-s prostuț,
Fac ușor un cerculeț,
Deci se cheamă că-s isteț,

Apoi bastonașe scriu,
Nu știți voi câte eu știu:
Cățelușul mi-l pictez,
Avioane desenez,

Chiar și pisicuța mea
Mă admiră și ar vrea
Să-i arăt și ei puțin,
Din talentul meu divin.

Eu, amabil, o învăț
Să facă și ea un băț,
Mâței i se pare greu,
Nu are talentul meu.

Iepurașul, țopăind,
Vine-n urma mea, zicând:
„Eu cred c-aș putea-nvăța
Tot ce mâța ta nu vrea!” .

Papagalul, educat,
Intervine supărat:
“Dac-un pic v-ați strădui,
Mai deștepți sigur ați fi,

Precum este piciul nost,
Deși-i mic, nu este prost,
Orișice l-ați întreba,
Știe ce răspuns să dea!”.

Pescarul

Mi-aș dori să pescuiesc,
Undița mi-o construiesc
Dintr-un băț și-un firicel,
C-un cârlig legat de el.

Tata-mi spune că sunt mic,
N-o să pot să prind nimic,
Dar eu vreau să-i demonstrez:
Mă descurc și nu bravez!

De aceea-l rog frumos
Să pornim încet pe jos,
Pân` la râu, să pescuim,
Apoi să ne bălăcim.

Amândoi ne-am pregătit
Și spre apă am pornit,
Iar eu, foarte fericit,
M-așezai la pescuit.

Voi ce credeți, dragii mei?
Peștii au fugit din Strei:
Când văzură-un piticot,
Se temură rău de tot.

Totuși nu m-am supărat,
Eu și tata am intrat
În râul cel liniștit;
Bucuroși, ne-am bălăcit.

Curajos, i-am explicat
Că sunt un pescar dotat;
Când peștii vor reveni,
Pe toți îi voi pescui!

Studentul

Sunt elev inteligent
Tati-mi spune: „Ce *student!*“.
Sigur, e adevărat,
În clasa-ntâi am intrat!

Cărți frumoase am primit,
Curios le-am răsfoit;
Eu să le citesc nu știu,
Mai întâi învăț să scriu

Și apoi, încetișor,
Voi afla tainele lor,
Multe mă vor învăța,
Bine de le-oi studia.

Tăticul e fericit,
Cu „studentu”-i iscusit;
Se grăbește la bazar,
Bicicletă-i dă în dar.

„Studentul” i-a mulțumit
Și cadoul a primit,
Dar i-a spus că va-nvăța,
Chiar de daruri nu-i va da!

Năzdrăvanul

La mine în cartier
Locuiește-un băiețel,
Năzdrăvan, precum vă spun,
Scoate pietrele din drum.

Însă asta nu e tot,
Le adună într-un ciot;
Când grămada s-a format,
Se pune pe numărat:

Unu, doi, a bâiguit,
Spune-apoi că-i obosit,
Dar eu știu că nu-i așa,
Nu știe a număra!

Aș dori să îl ajut
Să numere și mai mult;
El îmi spune revoltat:
„Te crezi mare învățat!

Recunoaște că nici tu
Nu prea știi multe acu`!
Mai bine să ne jucăm,
Avem timp să învățăm!”

Hotărâți s-au apucat,
Ciotu-n drum l-au deșertat,
Așezând apoi, de zor,
Pietrele la locul lor.

Mark

(nepoțelului meu, Mark Delie)

Atunci când m-au botezat,
Nimeni nu m-a întrebat,
De îmi place a purta
Numele ce îmi vor da!

Părinții și nașii mei
Hotărât-au între ei,
Au gândit, s-au sfătuit,
Și-ncântați, Mark m-au numit.

Nu zic că ar fi urât
Numele ce mi-au găsit,
Însă mai cinstit era
Să afle părerea mea!

Acum va rămâne-așa,
Este greu a-l mai schimba,
Că-n certificatul dat,
Totul este ștampilat!

Însă mare când voi fi,
Un alt nume-mi voi găsi,
N-o să-l schimb în buletin,
Amicilor am să-l spun!

Eu un sfat aş mai avea,
Pentru naşi şi mama mea:
Nume când mai vreţi să daţi,
Bebeluşul consultaţi!

Noi peripeții la bunici

La bunicii de la sat,
Lucruri noi s-au întâmplat:
Peste drum de casa lor,
Răsărise un izvor,

Iar din el, ușor, ușor,
S-a format un râșor.
Asta nu e tot, copii,
Era plin de jucării!

Acum înțelegeți voi,
Erau vii și chiar de soi:
Broasca prima se ivi,
Cu doi brotăcei zglobii!

Urmărea un biet țânțar,
Ce zbura ca un hoinar,
Sărăcuțul, nu știa
Că broscuța îl voia

Hrană pentru puii ei,
Cei atât de mititei,
Dar țânțarul a simțit,
Șmecherul iute-a fugit!

Apoi, dolofan, vioi,
Se arată un broscoi;
Tuști, apar din bolovani
Alții și mai dolofani!

Iar pe margine, pâș-pâș,
Iată-un melc vine târâș
Și în urma lui, șirag,
Zeci de melci abia se trag!

Curios eu i-am privit,
Repede m-am plictisit,
Când în apă am intrat,
Mii de pești m-au salutat.

Au venit buluc-buluc,
Eu de coadă îi apuc
Și îi bag încetișor
La mine în rucsăcior.

Acum spuneți-mi voi, pici,
Nu e bine la bunici?
Avem jucării de soi,
Toate vii și toate noi!

Întrebări

Suntem pici, așa că vrem
Tot mereu să ne jucăm,
Însă curioși dorim
Multe lucruri noi să știm!

Iscodindu-i pe bunici,
Pe mămici și pe tătici,
Punem mii de întrebări,
Despre munți și despre mări,

Despre ploaie, despre vânt,
Tainele de sub pământ,
Ce sunt norii-nvolburați,
Cum și din ce sunt formați,

Ce înseamnă tunetul,
Cum apare fulgerul,
Ce miracol a format
Curcubeul colorat,

Cum stă soarele pe cer,
Luna cu al ei mister,
Stelele făclii arzând
Și luceafărul clipind,

Ce e noapte, ce e zi,
Ce e timpul vrem a ști,
Cum a fost el calculat,
Anul cum s-a numărat,

Răspunsuri mereu dorim
Dar acuma ne oprim,
Puțințel ne mai jucăm,
Apoi iar vă întrebăm!

Picii talentați

Părinții și-un frățior,
Eu și câinele Azor,
Locuim într-un oraș,
Lângă un mic pârâiaș.

E plăcut pe strada mea,
Am cu cine mă juca,
Căci vecinii au și ei,
Fiecare, prichindei.

Suntem harnici și isteți,
Năzdrăvani și vorbăreți,
Multe lucruri inventăm,
Cu ele ne amuzăm.

Fluier facem din baston,
Din frunze, acordeon,
Coarda vrem să o sărim,
Recunosc, nu reușim!

Jucăm fotbal c-un balon,
Dar îl spargem de beton,
Apoi volei încercăm,
Și aicea eșuăm!

Ba de-a prinsa, ba șotron,
Ne ascundem sub balcon,
Baschet, tenis de am ști,
Doamne, cât de bine-ar fi!

Ne considerăm voinici,
Suntem totuși niște pici,
Chiar și-așa, nu ne lăsăm,
Orice facem, ne distrăm!

Într-un colțișor umbros,
Aranjăm un loc frumos
Și de-acolo arătăm
Talentul ce îl avem.

Primii doi sunt prichindei,
Joacă teatru cum știu ei,
Iar apoi vin alți copii,
Ce recită poezii.

Unii să danseze-ar vrea,
Alții povestesc ceva,
Mulți să cânte își doresc,
Mie-mi place să citesc.

Bunicuții invitați,
Toți au „rolul“ de jurați;
Fiecare e corect,
Jurizându-ne deștept,

Iar în premii, voi să știți,
Banii lor sunt investiți,
Premiul pentru cel mai bun:
Coronița de alun

Și pe lângă ea primim
Dulciuri să ne ghiftuim,
Premiu-ntâi o acadea,
Cel de-al doilea, o bezea,

Premiul trei un covrigel,
Să-ți rupi dințișorii-n el,
Mențiunea, mai nimic,
O sămânță de fistic.

Judecați acum și voi,
Astea-s premii pentru noi?
La talentul ce-l avem,
Doar atâta merităm?

I-am întrebat pe bunici
De ce sunt așa calici,
Doar din pensiile lor
Puteau să ne dea... tractor!

Prințesa mamei

O prințesă, chiar o stea,
Sunt eu pentru mama mea,
Mă ferește de-orice rău,
Nimeni nu-i precum sunt eu!

Cumințică, o ascult,
O iubesc atât de mult,
Știu, tot ce îmi spune ea,
Se întâmplă chiar așa!

Educată vrea să fiu,
Orice lucru să îl știu,
Ajutor să dau mereu
Celor ce le este greu.

Bunicii tăi și ai mei
Sunt slăbiți, anii li-s grei,
S-au zbatut în viața lor,
Să o ducem mai ușor.

Însă până am să cresc,
Zâmbetu-mi copilăresc
Este-un leac vindecător
Pentru bătrânețea lor.

Credeți-mă, când vă spun:
Chiar de-s mică, sunt om bun,
De-aș putea, le-aș oferi
Tuturor doar bucurii!

Deși viața uneori
Vă aduce-n cale nori,
Bunătate dăruiți,
Veți fi și voi răsplătiți!

Părinții voștri, la fel,
Au în viață-același țel:
Voi, copiii lor iubiți,
Să trăiți, toți, fericiți!

Patria

Suntem pici, multe nu știm,
De aceea ne dorim,
De pe-acuma să-nvățăm,
Țara să ne-o apărăm,

S-avem grijă de păduri,
De livezi și de culturi,
De munții auriferi,
Prețioasele averi!

Străbunii ne-au povestit,
Cât de mult au suferit,
Când dușmanii au prădat
Țara noastră-n lung și-n lat!

Câte vieți s-au risipit,
Până când au izbutit
Să-i alunge pe intruși,
Ce doreau să fim supuși.

Deși suntem prichindei,
Vrem să devenim ca ei,
Liberi și bogați să fim,
Țara să ne-o ocrotim!

Când destul de mari vom fi,
Ce să facem, toți vom ști,
Pân-atunci, părinți iubiți,
Ce-i al nostru să păziți!

Bebelușul

(nepoțelului meu, Raul Delie)

Credeți că nu știu nimic,
Mami-mi spune că-s voinic,
Chiar de-s bebe, veți vedea,
Multe fac cu mâna mea:

Țin sticluța cu lăptic,
Îl beau tot, să cresc un pic,
Iar măruțul, ce să spun,
Îl mănânc, e foarte bun!

Când mă zbungui în pătuț,
Tati-mi spune că-s drăguț,
El e foarte fericit,
Cu-așa fecior reușit.

Toți în jurul meu roiesc,
Îmi zâmbesc, îmi gânguresc,
Mândri, mă ciupesc ușor,
De frumosu-mi obrăjor.

Însă eu sunt plictisit
De atâta cicălit!
Nu gândesc și ei nițel,
Că-s copil, nu roboțel?

Tare-aș vrea să le vorbesc,
Să le spun tot ce gândesc,
Cum aș vrea să mă ridic,
Dar nu pot, că-s încă mic!

De aceea, dragii mei,
Faceți totul cu temei,
Bine să mă îngrijiți,
Totuși, nu mă cicăliți!

Peripeții la mare

Sigur știți cum e la mare,
Apă, și nisip, și soare,
Umbreluțe colorate,
Peste tot sunt ridicate!

Le-am văzut și eu, pe bune,
Când am fost la stațiune
Cu mămica și tăticiul,
Ne-a-nsoțit chiar și pisicul!

Căutându-ne cazare,
Am găsit o vilă-n care
Ni s-a oferit, pe dată,
Cămăruța mobilată.

Mai avea și-o baie mică,
Un balcon cu uși de sticlă,
Cu fațada către soare,
Asta mi-a plăcut mai tare.

Scotocindu-l pe-ndelete,
Am găsit două pachete,
Lungi și învelite bine;
Când le-am desfăcut, în fine,

Două undițe faimoase,
Cu cârlig și fire groase,
Erau foarte supărate,
Că au fost abandonate.

Eu am pus ochii pe ele:
„De acum sunt ale mele,
Ce vacanță minunată
Voi avea de astă dată!“.

Am luat una în spinare
Și-am pornit-o către mare,
Pe nisipul cald și moale,
Spărgând scoici pe sub picioare.

Când ajung la apa lină,
Deodată se îmbină
Valuri `nalte cât o casă,
Peștii mari încep să iasă;

Întind undița din mână,
Buluc lângă ea se-adună,
Veseli în cârlig se-agață,
Căci s-au săturat de viață.

Eu îi strâng cu-ndemânare,
Nu-s pescar ca orișicare,
Peștii vin singuri la mine,
Nu se tem, asta-mi convine!

Ne-am întors cu toți acasă,
Vacanța a fost frumoasă,
Undițele supărate,
Le-am luat cu mine, frate!

Una i-am dat-o lui tata;
Bucuros, mereu e gata
Să mă ducă la băltoacă,
Unde peștii mari se joacă.

Raisa@urk.iss.com

La munte

Munții noștri valoroși
Ne așteaptă bucuroși,
Ei sunt gazde primitoare
Pentru necuvântătoare.

Am văzut cu ochii mei
Bufnița în cuibul ei,
Vulturul ce se rotea
Tocmai pe deasupra mea.

Printre piscurile lor,
Caprele săreau de zor,
Iar pe unul izolat,
Un cocoș sta cățărat.

Printre falnicii copaci,
Un cerb mândru și dibaci
Își căta, bietul, de zor,
Soața și pe iedul lor.

Era tare-ngrijorat,
Simțind cum s-a furișat,
Printre crengi, ușor-ușor,
Râsul, ce-i dușmanul lor.

Apoi ursul, drept vă spun,
Mi-a ieșit taman în drum,
Mormăind; în urma lui
Și ursoaica, lângă-un pui.

Mă opresc din mers șocat,
Dar ei nu s-au speriat,
Și-au văzut de treaba lor,
Prin desișul munților.

După ce mi-am revenit,
Voinicește am pornit,
Printre arborii semeți,
Când... zăresc doi porci mistreți.

Mă ascund după boscheți,
Porcii nu sunt prea isteți,
Flămânziți precum erau,
Ghindă sigur căutau.

Pleacă ei și, ce să vezi,
Dintre brazi și tufe verzi,
Se ivește-ngândurat
Un vulpoi neînsurat.

Nu mă vede, e grăbit
Să ajungă negreșit
La vulpiță, că ar vrea,
Singurel să nu mai stea.

Coborând înspre podiș,
Zbâr, apare din tufiș
Iepurică cel fricos;
Când mă vede, cade jos.

Eu rapid l-am apucat
De urechi și l-am băgat
Iute în desaga mea,
Jucărie voi avea.

Iar acum vă-ntreb cinstit:
Câți din voi ați reușit
Să străbateți la picior
Înălțimea munților?

Un secret am să vă spun,
Este unul foarte bun:
Minunate drumeții
Faceți și prin cărți, copii!

Pisica mea

Pisicuța mea cea sură
Toată ziua dă din gură,
Miaună cu disperare,
Așteptând multă mâncare.

Eu îi dau cât se cuvine,
Dar ea zice că nu-i bine,
Este foarte poficioasă,
Vrea pulpița cea mai grasă.

O privesc cu indignare
Și o cert de supărare:
„Mulțumește-te, pisică,
Cu o bucățică mică!

Nu muncești, nu faci nimica,
Sforăi toată ziua,
Șoarecii te prind de coadă,
Fac pe seama ta paradă!

Fă și tu o treabă bună,
Mergi frumos și îți adună
Singurică mâncărica,
Fiindcă-așa face pisica!”

Pisica albă

Mai am încă o pisică,
Este albă și voinică,
Nu este prea gospodină,
Dar se crede o regină.

Toarce și se fandosește,
Miaună, se lingușește,
Ziua-ntreagă-și spală blana,
Așteptând mereu pomana.

Nu și-ar căuta vreodată,
Prin ograda-ntortocheată,
Vreo găzuță cât de mică
Sau vreo muscă, o furnică!

Șoricuțul de apare,
Îl privește cu mirare,
În loc să îl hăpăiască,
Ea îl lasă s-o ciupească!

N-am văzut așa o mătă,
Leneșă, dar și prostuță!
Acum spune-mi, frățioare,
S-o iubesc merită, oare?

Mierla

Jucăușă mititică,
Penele îi par de sticlă,
Fine, moi, strălucitoare,
Toate-s negre la culoare.

Ciocul potrivit de mare,
Aur galben, așa pare,
Iar codița alungită
Este foarte dichisită.

Sobră, dar totuși distinsă,
Zboară-n zarea necuprinsă,
Printre razele mărețe,
Soarelui îi dă binețe.

Se așază liniștită
Pe o cracă înverzită,
Apoi scoate, frățioare,
Sunete încântătoare!

Trilurile ei divine
Ne produc stare de bine;
Să vă spun și cum o cheamă:
Mierla e, de bunăseamă!

Sacrificiul pisicii

Mâța de la bunicuța,
Tare-i harnică, drăguța,
Din ograda mare, lată,
Șoarecii i-a prins pe dată!

Dar isteța pisicuța
A rămas și graviduța
Și-ntr-o seară minunată,
Cinci pisoi frumoși se-arată.

Încântată și-i privește,
Cu ei tare se mândrește,
Mogâldețele drăguțe,
Pentru ea sunt cinci stelute.

Îi spală, îi dichisește,
Sănătoși ea și-i dorește,
Și pe fiecare-n parte,
Îl pupă ușor pe frunte.

Ei și-ntind boticul moale,
Să primească de mâncare;
Hrăniți bine, puișorii
Deschid iute ochișorii.

Pisica e mamă bună,
Îi ferește de furtună,
De intrușii ce-i vânează;
Ea mereu este pe fază!

Într-o zi, plecând drăguța
Să-și găsească păpicuța,
Furios de pe-o cărare,
Dihorul i-apare-n cale.

El este dușmanul care
Puilor le dă târcoale,
Asupra-i se năpustește,
Mâța luptă vitejește.

Se zbate, se opintește,
Pân` la urmă-l dovedește,
Dar rănită e, sărmana,
Sfâșiată-i toată blana!

Se târăște în ogradă,
Pufuleții vrea să-și vadă,
Îi privește-ndurerată,
Apoi duhu-și dă, pe dată.

Sacrificiul a fost mare,
Sigur orice mamă-l are,
Nimeni din această lume
Nu-i ca ea, vă spun, pe bune!

Au rămas fără mămică
Puișorii de pisică,
Însă dragostea frățească
Îi va ajuta să crească!

Drumeția cu Azorel

Într-o zi, cu veselie,
Am pornit în drumeție,
Azorel mă însoțește,
Îl iubesc și mă iubește!

Cred că știți, de bună seamă,
Câinele așa se cheamă!
El prin semne îmi explică:
„Pentru joacă-i curtea mică!”

Ăsta e motivul care
Ne trimite la plimbare
Spre pădurea minunată,
Ce în zare se arată!

Ne mirăm ce deasă este,
Când deodată o zbughește,
Dintre tufele bogate,
Domnul iepuraș, măi frate!

Azorel îl urmărește,
Urecheatul se grăbește,
Prin pădurea-ntortocheată
Și-a pierdut urma, pe dată.

Aș fi vrut să-l iau acasă,
Dar fricosul nu mă lasă,
Nu știe ce mult îmi place,
L-aș iubi, rău nu i-aș face!

Eu și credinciosul câine,
Sigur vom veni și mâine,
În pădurea minunată,
Unde iepurași se-arată!

RaisingOurKids.com

Ciocănitorea

De copac stă agățată,
Bate toba ziua toată,
Scoața tare-o găurește,
Află găze, se hrănește.

Este harnică, vioaie,
Ciocu-i tare nu se-ndoaie,
Căpușorul negru-l are,
La gât guler roșu, mare,

Iar burtica împănată,
Cafeniu e colorată,
Penele din aripi, sure,
O ajută prin pădure.

De culoarea ce-i e dată,
Este bine camuflată;
Când prin pomi se cuibărește,
Aproape nu se zărește.

I-auzim doar ciocănitul,
Când spre noi îl bate vântul,
L-ascultăm cu încântare,
Știm că-i de ciocănitore!

Ursuleții

Doamne, cât sunt de frumoși,
Ursuleții mici, pufoși,
Par micuțe jucării,
Dar să știți, ele sunt vii!

Puiuți ageri și zglobii,
Ai ursoaicei dragi copii,
Veseli se rostogolesc,
Doar la joacă se gândesc.

Vrând să-i potolească-un pic,
Mama-i pupă pe botic,
Șmecherii nu se opresc,
Și mai mult se zbenguiesc.

Ursuleții alintați
Sunt doi frați nevinovați;
Grijă pentru tot ce vor
Are, sigur, mama lor!

Ursul brun

Ursul brun, cu gheare dure,
Cată-ntruna fragi și mure,
Colindă pădurea toată,
După hrana-i preferată,

Iar atunci când obosește,
Molfăind, se odihnește,
Cu ochii săi de cărbune,
Vede ghindă și alune.

După ce sunt adunate,
Le mănâncă-ncet pe toate;
Făcându-și rezerve bune,
Iarna nu îl va răpune.

Căci atunci când geru-apare,
Ursul intră-n hibernare,
Stă-n bârlogul lui, știm bine,
Până primăvara vine!

Cloșca

La bunica în ogradă,
Cloșca gri face paradă,
Foarte mândră clonțânește,
Puișorii bine-și crește.

Îi răsfată, îi hrănește,
Grijulie-i ocrotește,
Lucruri bune îi învață,
În toate le dă povață:

Cum să-și procure păpica;
De pleacă de la mămica,
Precauți, ei să ia seamă,
Cine la joacă îi cheamă,

Căci sunt mulți aceia-n care
Răutatea este mare
Și te duc pe căi greșite,
Făcând lucruri nedorite!

Ascultați ce mama spune,
Ea știe cum e în lume!
Lângă tot ce este bine,
Uneori și răul vine!

Papagalul meu

Micul Alexander este
Papagalul din poveste,
E frumos și-mi aparține,
Ne-nțelegem foarte bine!

Am dorit să-i dau un nume,
Așa e normal în lume:
Coco i se potrivește,
Cu el tare se fălește!

Când îl strig: „Haide la mine!”
Pricepând, el iute vine,
Îi întind mânuța care,
Zi de zi, îi dă mâncare,

Apoi vesel ciripește,
El crede că îmi vorbește,
Dar eu nu pricep nimică
Din vorbirea lui peltică

Și încerc cu disperare
Să-l învăț cuvinte: „sare”,
„Pâine”, „apă”, „farfurie”,
Sau altă comicărie,

Însă mândra păsărică,
Oricât e de mititică,
Se impune voinicește,
Face doar ce ea dorește:

Fură pixuri de pe masă,
Când să scriu, ea nu mă lasă,
Ar dori ca ziua toată,
Ei să-i fie dedicată!

Vreau să-i citesc poezia,
Hoțomana-mi ia hârtia,
Cu ea-n cioc se fandosește,
Se preface c-o citește.

Păsărica mea isteață,
Repede și bine-nvață,
Ar dori, pe mai departe,
Să citească și în carte.

Îmi dă multă bucurie
Jucăria mea cea vie,
Face lucruri minunate,
Mă ajută chiar în toate!

O iubesc și mă iubește,
Uneori îmi și vorbește,
Lucrușoare noi adună,
Pentru joaca împreună.

Puișorul

Pică este un puiuț
De găină și-i drăguț,
Însă este bolnăvior,
Bietul, are gâtul gol,

Însă îl iubesc nespus,
Numele tot eu i-am pus,
Îl țin în mânuța mea,
Nimenea să nu mi-l ia.

Îl hrănesc așa cum știu,
Cu bobite mici de grâu
Și salată, chiar un ou,
Toate i le fac cadou.

Apoi ne jucăm frumos,
Când pe scaun, când pe jos,
Puișoru-i fericit,
Simte că este iubit.

Dar și el, cât e de mic,
Tot mă iubește un pic,
Vine-n urma mea ușor,
Mă ciupește de picior,

Uneori de pijama,
Să-mi arate ce ar vrea,
Eu în brațe îl ridic,
Șmecherul tace chitic.

Chiar de este doar un pui,
Are și el viața lui,
Eu vreau să i-o ușurez,
De aceea-l protejez.

Porumbeii

Voi, copii, sunteți cei care
Ne-oferiți zilnic mâncare,
La fântâna cu șuvoaie,
Unde ne-adunăm o droaie!

Dimineața, pe răcoare,
Când vă scoate la plimbare
Bunicuțul sau bunica,
Venim să ne dați păpica.

Știm că ne iubiți cu toții,
Și bunicii, și nepoții,
Chiar de-aceea, fiecare
Ne aduce de mâncare!

Viața noastră nu-i ușoară,
De e iarnă, de e vară,
Umblăm toată ziulica,
Să ne umplem gușulica.

Acum știți, de bună seamă,
Cine suntem, cum ne cheamă,
Albi, pestriți, suri, rotofei,
Ne semnăm toți: porumbei!

Boul supărat

Boul s-a îmbolnăvit,
Când vaca l-a părăsit,
Deprimat și obosit,
Se-ntreba cu ce-a greșit

Și mergând prin sat, hoinar,
Ajunse la dispensar;
Când pe ușă a intrat,
O vacă l-a-ntâmpinat.

Boul o privi tăcut,
Parcă boala i-a trecut,
Iar din minte i-a ieșit
Vaca ce l-a părăsit.

„Doamne, cât de prost am fost,
Să mă supăr n-are rost,
O cireadă pot avea,
Orișicând, dacă voi vrea!”

Boul rage mulțumit,
Visul i s-a împlinit,
Căci văcuțele din sat,
Toate îl vor de bărbat.

Găina furioasă

Găina s-a-nfuriat,
Pe cocoș rău l-a certat:
„Ce folos că am bărbat,
Dacă nu-i și educat?”

Eu mă simt ca într-un lanț,
Tu n-aduci în casă-un sfânt,
Ziua-ntreagă lenevești,
După puici cotcodăcești!

Chiar nu mai pot accepta
Un trântor în preajma mea,
Tot greul să-l duc doar eu,
Tu te eschivezi mereu!

Eu fac ouă, le clocesc,
Puișorii bine-i cresc,
Apoi alte ouă fac,
Stăpânei să-i fiu pe plac!

Drept că pui și tu un pic
Din sudoarea ta, nu zic,
Însă asta nu-i destul,
Să te dai așa fudul!”

După ce s-a socotit,
Găinușa a pornit
Să-și caute alt bărbat,
Și harnic, și educat!

Dorința pisicii

O pisică și-un motan
Prietenii erau de-un an;
Pisicuța se-ntreba:
„Oare soață când mă ia?

Mi-ar plăcea să am și eu
Vreo doi pui în jurul meu,
C-un tată legalizat,
Nu unul de căpătat!”.

Dar motanul înfocat
N-avea gând de însurat,
Era fericit holtei,
Fără griji, fără „curmei“.

Bine îmbrăcat era,
Mâncărica nu-i lipsea,
Multe alte bucurii
Mai primea el, zi de zi.

Îmbuibatul profita,
Bani de taxe nu dădea,
Și atunci, biata pisică
Totul achita, de frică

Să nu plece dumnealui.
Fără acte, ce să-i spui?
De aceea, mâța-ar vrea
De soață legal s-o ia.

Chiar de nu ar fi perfect,
Ar avea, totuși, respect
Pentru ea și puii lor,
Dându-le și-un ajutor!

Musca clevetitoare

Într-o poieniță mică,
Un bondar și o furnică,
Dintr-o pură întâmplare,
Se-ntâlniră pe o floare.

Nu se cunoșteau pe bune,
N-aveau nici idei comune,
Dar totuși, din politețe,
Își dădură scurt binețe.

Stând puțin să se-odihnească,
Fără să își mai vorbească,
Lângă ei, în zbor, apare
Musca cea clevetitoare.

Bâzâind suspicioasă,
Îi întreabă curioasă:
„Ce secrete aveți, oare,
De v-ați pitulat în floare?”

Furnicuța înțeleaptă
Știe ce hram musca poartă,
De aceea, revoltată,
Răspunsul i-l dă pe dată:

„Cercetează-te mai bine!
Chiar nu ai pic de rușine?
Gânduri negre și murdare
Scorești despre fiecare!

Crezi mereu că orișicine
Face rele, ca și tine?
Află că pe-această lume
Sunt și caractere bune!”

Apoi pleacă dezgustată
De pe floarea minunată,
Silă îi era, se pare,
De așa clevetitoare.

Musca nu se lecuiește,
Pe bondar îl iscodește;
El, văzând ce gânduri are,
A zburat pe altă floare.

Dânsa bâzâie nervoasă,
Intriga-i răutăcioasă
Nu putu, ca-n alte cazuri,
Să aducă mari necazuri!

Cora

Cora e păpușa mea,
O iubesc și tare-aș vrea
Rochiță nouă să-i fac,
Elegant să o îmbrac,

Să îi cumpăr papucei,
Un batic și chiar cercei,
Lănțișor și cesuleț,
O brățară-cerculeț!

Doamne, dacă aș putea,
Câte i-aș mai cumpăra,
Însă banii îmi lipsesc,
Așa că le meșteresc!

Din bluzița mea-i croiesc
Baticuțul ștrengăresc,
Din rochiță, papucei,
O fustiță și cercei,

O brățară, negreșit,
Și-o poșetă mi-a ieșit,
În care păpușa mea
Să își pună tot ce vrea,

Însă Cora și-ar dori
Tot ce vor și alți copii:
Ori bomboane, ori fistic,
Ciocolată nu mai zic,

Cât de multă s-ar putea,
Că tot nu s-ar sătura,
Pufuleți și biscuiți,
Din meniu sunt nelipsiți!

Ce să spun de jucării,
Ea pe toate le-ar dori:
O mașină, un tractor,
Un aeroplan ușor,

O trompetă, un trombon,
Un fax și un telefon,
Bicicletă cu motor
Și un zmeu multicolor!

Chiar și-o undiță ar vrea,
Cu un peștișor în ea,
Un pian, acordeon,
Rareori doar un balon.

Cora are și tupeu,
Ar dori și ce-i al meu!
Ce credeți că a furat?
Cartea mea de colorat!

Nu mă supăr, îi zâmbesc,
Ea știe că o iubesc,
Tot ce își dorește-i fac,
Numai să îi fiu pe plac!

Timpul

Timpul este infinit,
Totuși trebuie-mpărțit,
Doar așa putea-vom ști,
Trecerea a-i socoti!

Zece ani de adunăm,
Un deceniu nou formăm,
Tot atâtea la un loc,
Un secol ne dă în stoc,

Iar apoi, ușor trecând,
Zece secole la rând,
Timpul când l-am socotit,
Un mileniu ne-a ieșit.

Să ne-ntoarcem, așadar,
La-nceput de calendar,
Chiar de unde am pornit
Cu anul la socotit.

Adunat și calculat,
Indulgent, s-a tot lăsat,
Însă a dorit și el
Să-și îndeplinească-un țel,

Timpul ce i-a revenit,
În patru l-a împărțit
Și un nume adecvat
Fiecărei părți i-a dat:

Una-i toamna cea cu ploi,
Vine iarna ca un sloi,
Primăvara-i un surâs,
Vara caldă, ca un vis,

An de an se tot rotesc,
Anotimpuri se numesc,
Anul este mulțumit,
Țelul și l-a împlinit!

Cetatea Devei

Orașu-n care locuiesc,
Curat, frumos și pitoresc,
Între coline-i construit,
De o cetate străjuit.

Cetatea fost-a un palat,
Ce secole a rezistat;
În timp, trecut-au peste ea
Explozii mari și vreme rea.

De vrei să vezi ce-a mai rămas
Din măreția-i fără glas,
Poți să ajungi în vârful ei,
Într-o cabină sau pe-alei!

Pe lângă-acestea, drepti și mari,
Se-nalță arbori seculari,
Lianele se-ntind ușor,
Misterios, pe trunchiul lor.

Însă-nainte de-a urca,
Te-mbie spre a-l vizita,
Un parc întins, frumos gătit,
Cu pomi și flori împodobit.

La poarta lui, privind semeț,
Stă Decebal, rege măreț;
Ținând în mână scutul greu,
Ne-arată drumul spre muzeu.

Ar vrea să știm cine a fost,
Cât a luptat și cu ce rost,
Și câte lucruri s-au făcut,
Sub brațul său cel priceput.

Brățări de aur și argint
Au fost găsite sub pământ,
Unelte și vase de lut
Ne amintesc de-acel trecut.

Trecând prin timp, ce mulți au fost,
Care-au luptat s-avem un rost,
Dar mulți și cei ce ne-au deschis
Noi orizonturi prin ce-au scris.

În parcul mare și cochet
Veghează-un astfel de poet:
Pe soclu, drept ca un soldat,
Stă Eminescu-ngândurat.

Ar vrea și el să prețuim
Tot ce-a rămas și moștenim,
Să ne-amintim de cei ce-au fost,
Să nu uităm trecutul nost...

Anotimpuri

Anotimpurile sunt
Echilibrul pe pământ,
Bine calculate-au fost,
Fiecare-având un rost:

Toamna are pentru toți
Fel și fel de bunătăți,
Iarna, cu haina de nea,
Este aspră, dar nu-i rea!

Primăvara vine-n zori,
Aducând covor de flori;
De la vară, precum știm,
Căldură multă primim!

Pe toate le adorăm,
Când sosesc, ne bucurăm,
Însă cel mai mult am vrea,
Vara pe la noi să stea!

Generoasă precum e,
Ne dă vitamina D,
Oase sănătoase-avem,
Dacă știm să profităm!

Chiar de suntem prichindei,
Știm ce bun e darul ei,
Ne invită-n drumeții,
Peste dealuri și câmpii!

Când vrem să ne răcorim,
În pădure poposim;
Arborii impunători
Ne salută zâmbitori.

Chiuim, ne veselim,
Jocuri noi descoperim,
Ziua toată alergăm
Și tot nu ne săturăm.

Vară dragă, te iubim,
Pentru toate-ți mulțumim,
Rolul tău s-a terminat,
Pân` la anul, te-am pupat!

Nucul

În micuța mea grădină,
Printre tufe de sulfină,
S-au pitit cu-ndemânare
Două nuci cu miezul tare.

Fără a fi deranjate,
Au dormit pe săturate;
După-o iarnă-ndelungată,
Din ele, frumoși se-arată,

Doi nucuți cu scoarța fină,
Cuminței, se țin de mână.
Îi privesc cu drag și-mi zic:
„Pentru ambii, locu-i mic!”

Deci m-am hotărât așa:
Un puiuț îl voi muta
La vecinul în grădină,
Unde-i loc și e lumină!

Mândru sunt de ce-am făcut:
Nucii falnici au crescut,
Însă cel de la vecinul
Vrea să-mi mulțumească primul!

Când năduful este mare,
Grija mea, nucul o are,
Umbră-i deasă, răcoroasă,
Să o folosesc, mă lasă.

Pomul vrea să îmi arate
Că e plin de bunătate:
Este gazdă devotată
Pentru păsări, vara toată.

Când bogata toamnă vine,
Daruri are pentru mine:
El îmi dă, pe săturate,
Nuci gustoase, minunate.

Bucuros, apoi, se-apeacă
Și de frunze se dezbracă,
Trunchiul bine-și dichisește,
Pentru iarna ce sosește.

Cât ar fi de furioasă,
Nucului meu nici că-i pasă,
Scoața lui groasă și dură
Îi oferă doar căldură!

Pădurea și toamna

Când privesc înspre pădure,
Îmi apar imagini dure:
Toamna rece, mohorâtă,
Peste ea vine grăbită.

O dezbracă nemiloasă
De podoaba ei frumoasă,
Frunzele-i sunt adunate
În grămezi nenumărate.

Crengile, acum golașe,
Și mâhnite, și pismașe,
O privesc pline de jale,
Dar nu pot să-i stea în cale.

De aceea, resemnate,
Stau de trunchiuri agățate,
Așteptând cu nerăbdare
Primăvara zâmbitoare.

Știu c-atunci când zâna vine,
Mugurașii-i ia cu sine,
Așezându-i pe crenguțe,
Din ei iasă frunzulițe

Și, din nou, pădurea toată,
Fi-va-n verde îmbrăcată,
Veselă, cu bucurie,
Fredonând o melodie.

Veverița

Parcul este, pentru mine,
Locul unde mă simt bine,
Pe aleile curate,
Fac plimbări nenumărate.

Dar de fiecare dată,
La poartă-s întâmpinată:
Veverița grațioasă
Mă salută bucuroasă.

Oh, cât este de frumoasă!
Îi admir coada stufoasă,
Urechiușele-alungite
Și gheruțele-ascuțite.

Ochii negri de tăciune,
Două perle sunt, pe bune,
Cu blănița-i maronie,
Pare-a fi o jucărie!

Zbenguindu-se vioaie,
Niciun pic nu se ogoaie,
De cu zori și până-n seară,
Află hrana-i necesară.

O ajut și eu, drăguța,
Să-și găsească păpicuța:
Îi dau câte-un miez de-alună,
Hoțomana îl adună!

Apoi, curajoasă, sare
În copacul cel mai mare,
În tulpina lui cea groasă
A găsit, isteața, casă:

O scorbură dichisită,
În care, foarte grăbită,
Își dosește hrana bine,
Pentru iarna care vine.

Vrea, din nou, să mă seducă,
Să îi dau și câte-o nucă,
Iar în semn de mulțumire,
Face tumbe în neștire.

E primăvară!

Plecând iarna mohorâtă,
Primăvara e grăbită
Să ne-ofere, generoasă,
Muguri cu mireasmă-aleasă.

Grațioasă, ne zâmbește,
Mândre flori ne dăruiește,
Este caldă și zglobie,
Totu-n jur e veselie,

Păsărele călătoare
Se întorc din altă zare,
Unde au plecat mâhnite,
Când de toamnă-au fost gonite.

Acum, zâna cea frumoasă
Face-ndemnuri bucuroasă:
„Hai, ieșiți cu toți afară,
Să zburdați! E primăvară!”.

Parcul

Lângă pădure așezat,
Întins și bine aranjat,
S-a deschis parcul în care
Merg adesea la plimbare.

De brazi frumoși e străjuit,
Cu mulți copaci e garnisit,
Arbuști cocheti sunt printre ei
Și trandafiri pe lângă-alei.

Un loc de joacă minunat,
Copiilor e dedicat:
Leagăne multe pentru pici,
„Aparaturi” pentru voinici,

De-asemenea, mai sunt aici
Animăluțe mari și mici,
Și fiecare, separat,
Are un loc amenajat.

Prin parcul mare când pășesc,
La început stau și privesc:
Doi struți plimbându-se în țarc,
Semeți, cu gâtul ca un arc.

La doi pași văd găinușe
Mititele, jucăușe,
Mândre, sunt păzite bine
De cocoși cu creste fine.

Iar alătura, lipită,
E o cușcă dichisită,
Unde iepurași grămadă
Se foiesc, mișcând din coadă.

Mergând pe aleea lată,
Doi căluți frumoși se-arată,
Își întind boticul moale,
Cred că le dau cereale.

Eu pornesc prin parc agale,
Când observ plasa prin care
Căprioara mă privește,
Cu ochi blânzi, parcă-mi vorbește.

E frumoasă, curioasă,
S-o ating ușor mă lasă,
Simte că este iubită,
De aceea-i liniștită.

Mai aproape de pădure
Văd un gard cu sârme dure,
După care viețuiește
Un mistreț ce grohăiește.

El e cel care încheie
Minunea de pe alee,
Din parcul cu animale,
Unde merg eu la plimbare.

Piciul năzdrăvan

(nepoțelului meu, Mark Delie)

Nu stau locului un pic,
Cad mereu, dar mă ridic,
Mă-nvârt ca un titirez,
Tare-mi place să bravez.

Mă cred piciul năzdrăvan,
Chiar de am un singur an;
Când pășesc, cinstit vă spun,
Mișc și pietrele din drum.

Asta nu ar fi nimic,
De acolo le ridic
Și, privindu-le-ncântat,
În guriță le-am băgat.

Când sunt cu mămica mea,
Pietre n-au ce căuta
În meniul meu bogat,
Ce din stradă-i adunat.

Ea oprește-al meu elan,
Știe ce înseamnă-un an,
Înțelege ce gândesc,
Chiar de bine nu vorbesc.

Dar vă spun adevărat:
Tata este cam distrat,
De mă aflu-n grija lui,
„Prind“ mereu câte-un cucui.

Mă socot în mintea mea:
Bine-ar fi dacă ar vrea
Să priceapă-un pic și el
Că-s copil, nu roboțel!

Mă iubește, asta știu,
Totuși este cam zurliu
Să creadă că judec eu
Ce e bine și ce-i rău!...

Două margarete

Grațioasa margaretă,
Delicată și cochetă,
Serioasă, rezistentă,
Se înalță inocentă

Dintre frunzele crestate,
Vrea corola să-și arate,
Două flori în ea se-mbină,
„Ochiul-zilei” vrea lumină.

Mijlocelul vrea să-i fie
O micuță pălărie
Și în juru-i, dichisite,
Moi petale ascuțite.

Repede se adaptează,
Chiar pe munte se așază,
Este foarte cunoscută,
Toată vara ne salută.

Culorile-i pastelate
Ne spun lucruri minunate:
Floarea galbenă, pictată,
Prietenie arată,

Floarea albă, puritate,
Violeta, demnitate,
Iar cea roșie suspină
Dup-o dragoste divină.

Floarea roz stă cumișnică,
E timidă, ce să zică,
Însă cea portocalie,
De toate ar vrea să știe.

Corolele minunate,
Ziua stau deschise toate;
Când noaptea încet se lasă,
Își închid floarea frumoasă.

Tot privind la margaretă,
Veritabila vedetă,
Clar în minte îmi apare
Prima mea învățătoare:

Zână bună și frumoasă,
Veselă, prietenoasă,
Avea numele de floare,
Margareta iubitoare.

Era plină de lumină,
Suflet cald, vorbă blajină,
Radiind de-nțelepciune,
Mă-nvăța doar lucruri bune.

Grijulie și senină,
Mă ținea ușor de mână,
Să-mi arate cum se scrie
Cu penița pe hârtie.

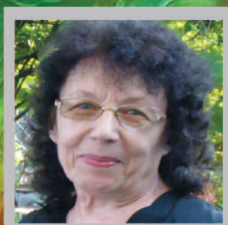
Pentru fosta-nvățătoare
Port în inimă o floare,
E formată din iubire,
Din respect și prețuire.

CUPRINS:

Poezia, prag de lumină spre copilul din noi	5
Alfabetul	17
Banii munciți	19
La bunici	21
Gospodina	23
Cadoul	25
Feciorul tatei	27
Linda	30
Sfătosul	33
Cuvinte	35
Preșcolarul	37
Pescarul	39
Studentul	41
Năzdrăvanul	42
Mark	44
Noi peripeții la bunici	46
Întrebări	48
Picii talentați	50
Prințesa mamei	53
Patria	55
Bebelușul	57
Peripeții la mare	59
La munte	62
Pisica mea	65
Pisica albă	66

Mierla	67
Sacrificiul pisicii	68
Drumeția cu Azorel	71
Ciocănitorea	73
Ursuleții	74
Ursul brun	75
Cloșca	76
Papagalul meu	77
Puișorul	79
Porumbeii	81
Boul supărat	82
Găina furioasă	83
Dorința pisicii	85
Musca clevetitoare	87
Cora	89
Timpul	92
Cetatea Devei	94
Anotimpuri	96
Nucul	98
Pădurea și toamna	100
Veverița	102
E primăvară!	104
Parcul	105
Piciul năzdrăvan	108
Două margarete	110

Prin poeziile sale, doamna *Marioara Ardelean* se apropie de preocupările celor mici, de diferite vârste, și îi invită, prin căldura versului, să-și trăiască frumos copilăria, să se lase pătrunși de magia anilor fără de griji. Parcă-i vedem adunați în jurul poetei, sorbind întâmplările cu animale, prezentate atractiv, participativ-afectiv, ascultând peripeții la mare, în parc sau prin pădure, aflând despre nărauri omenеști dintre cele mai diverse...

Apreciem volumul de poezii ca fiind o carte atractivă, ce oferă copilului o mulțime de informații utile. Poeta a găsit calea pentru stărnirea interesului micului cititor, oferindu-i exemple, mesaje cu valoare educativă certă. Înlеsnește drumul spre cunoaștere, folosind un limbaj cald, expresiv, cu tente umoristice, dezvoltând teme care plac majorității copiilor.

Lucrarea concretizează frumosul gând exprimat de Lucian Blaga în poezia *Trei Fețe*: „Copilul râde: *„Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!”*. Autoarea, nu tăcând, ci adresându-se, cu sinceritate și cu mare căldură sufletească, micilor cititori, dorește să le împărtășească experiențe de trăire autentică, să-i atenționeze asupra obstacolelor vieții, fiindcă, la fel ca în poezia lui Blaga, pentru adult: *„Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!”*

Profesor,
Elena C. Petruț

ISBN 978-606-746-301-9